

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Kraft

Citation: Hjortø, Knud: "Kraft", i Hjortø, Knud: *Kraft*, 1902, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_02-shoot-idm140289727694352/facsimile.pdf (tilgået 14. juni 2021)

Anvendt udgave: Kraft

DA Henrik var omkring ved de sejsten år, lærte han to værdifulde og styrkende følelser at kende, nemlig et fortroligt venskab og en kraftig begrundet foragt.

Hans ven hed Karl Hedelund, de boede ved siden af hinanden og spiste bægge to hos Gerstrup. Karl var en spinkel dreng med et venligt, stille væsen og var ikke af dem, som Henrik tidligere havde sat mest pris på, han hørte ikke til langtsvømmerne eller til opgaveknuserne, endnu mindre til de hårdknoedes udmærkede race, som Henrik satte allerhøjest, han var snarere noget af en kakkelovnsfy, men dog altfor hæderlig og god en kammerat, til at han kunde henregnes til pattrernes foragtelige kaste. Han havde længe været en tavs beundrer af Henrik, da venskabet på en spaseretur pludselig blev gensidigt. De kom til at tale om litteratur; Karl, der var et godt år ældre, var langt den mest belæste, men det viste sig, at Henrik heller ikke var hel blank, han kunde for eksempel det meste af »Holger Danske og Skrædderne« udenad. Det blev Karl så glad forbavset over, at Henrik blev stolt af sig selv og citerede adskillige andre fyndigheder af sin yndlingsdigter. Det var måske

ikke særlig Karls smag, men han lod sig gerne belære, og desuden gjaldt det jo om at forøge den velvilje, Henrik åbenbart hade fattet for ham. Men senere vilde Karl også belære den anden og han foreslog, at de skulde læse lyrik sammen. Henrik lod sig uvillig trække med og satte alle fire klove i jorden som en stædig tyrekalv, der skal ind i en anden bås, og så læste de, men da Henrik kom til ordet »liljehøje«, smed han bogen på gulvet og sparkede den hen i en krog. Det skulde han ikke ha mere af. Derpå foreslog Karl »Hjortens Flugt« og andre Winther'ske digte, men på de erotiske steder måtte Henrik tillade sig at overstrege og indklamre og sætte »vrøvl« og »føj for fanden!« ude i margen. Men naturskildringerne måtte han anerkende som gode, og så kom det til en nogenlunde forståelse mellem vennerne, idet Karl på sin side måtte opgi »barmens sne« og »rosenlæber« og andre herligheder, som Henrik ikke på nogen tænkelig måde kunde holde ud. Og meget andet ærgrede ham. »Duftende ånde«, bemærkede han engang, »den tror jeg ikke på. I de tider brugte damerne ikke at børste deres tænder, så de lugtede sgu vist ikke så godt.« Så opgav Karl også den fiksjon. Men det vigtigste var, at de blev gode venner, og at Henrik lærte at holde af en, hvis karakter var en fuldstændig modsætning til hans egen; derved vænnede han sig af med på forhånd at foragte de bløde og sagtmodige, og han fik en klarere forestilling om, hvad det egentlig er, der fortjener foragt.

Og den, som Henrik foragtede fremfor nogen